

Præjudicielt spørgsmål

Skal Romkonventionens artikel 3 og artikel 7, stk. 2, henset til belgisk rets kvalificering af de omtvistede artikler 18, 20 og 21 i loven af 13. april 1995 om aftaler om handelsagentur som særligt ufravigelige bestemmelser som omhandlet i Romkonventionens artikel 7, stk. 2⁽¹⁾, enten alene eller læst i sammenhæng med Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter⁽²⁾, fortolkes således, at de tillader, at særligt ufravigelige regler i domstolslandets lov, som tilbyder en mere omfattende beskyttelse end det i henhold til direktiv 86/653/EØF krævede minimum, anvendes på en aftale om handelsagentur, selvom det fremgår, at den anvendelige lov i henhold til denne aftale er loven i en anden EU-medlemsstat, i hvilken også minimumsbeskyttelsen i henhold til direktiv 86/653/EØF er implementeret?

⁽¹⁾ Konvention om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser åbnet for undertegnelse i Rom den 19.6.1980 (EFT L 266, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 382, s. 17.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour constitutionnelle (tidligere Cour d'arbitrage) (Belgien) den 26. april 2012 — I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA) mod Région wallonne

(Sag C-195/12)

(2012/C 200/12)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour constitutionnelle (tidligere Cour d'arbitrage)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA)

Sagsøgt: Région wallonne

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/8/EF af 11. februar 2004 om fremme af kraftvarme-produktion på grundlag af en efterspørgsel efter nyttevarme på det indre energimarked og om ændring af direktiv 92/42/EØF⁽¹⁾, sammenholdt med i givet fald artikel 2 og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/77/EF af 27. september 2001 om fremme af elektricitet produceret fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet⁽²⁾ og artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring

og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF⁽³⁾, fortolkes i lyset af det almindelige lighedsprincip, artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder således:

a) at bestemmelsen ikke finder anvendelse på anlæg til højeffektiv kraftvarme- og varmeproduktion i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i bilag III til direktivet,

b) at bestemmelsen indebærer, at det kan tillades eller forbydes, at en støtteforanstaltning, som den, der er fastsat i artikel 38, stk. 3, i regionen Valloniens dekret af 12. april 2001 om den regionale markedsordning for elektricitet, omfatter alle de kraftvarmeanlæg, der i det væsentligste udnytter biomasse, og som opfylder de i artiklen fastsatte betingelser, med undtagelse af de kraftvarmeanlæg, der i det væsentligste udnytter træ eller træaffald?

2) Har det betydning for besvarelsen, at kraftvarmeanlægget i det væsentligste kun udnytter træ eller om det alene udnytter træaffald?

⁽¹⁾ EUT L 52, s. 50.

⁽²⁾ EFT L 283, s. 33.

⁽³⁾ EUT L 140, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 3. maj 2012 — Walter Endress mod Allianz Lebensversicherungs AG

(Sag C-209/12)

(2012/C 200/13)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Walter Endress

Sagsøgt: Allianz Lebensversicherungs AG

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 15, stk. 1, første punktum, i Rådets andet direktiv 90/619/EØF af 8. november 1990⁽¹⁾ under hensyntagen til artikel 31, stk. 1, i direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992⁽²⁾ fortolkes således, at den er til hinder for en bestemmelse — som VVG's § 5a, stk. 2, fjerde punktum, som affattet ved tredje lov til gennemførelse af forsikringsretlige direktiver fra Rådet for De Europæiske Fællesskaber af 21. juli 1994 (tredje gennemførelseslov/EØF til VAG) — hvorefter en opsigelsesret eller en indsigelsesret udløber senest et år efter betaling af

den første forsikringspræmie, selv når forsikringstageren ikke er underrettet om retten til opsigelse eller til at gøre indsigelse?

- (¹) Rådets andet direktiv 90/619/EØF af 8.11.1990 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF (andet livsforsikringsdirektiv) EFT L 330, s. 50.
- (²) Rådets direktiv 92/96/EØF af 10.11.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv) EFT L 360, s. 1.

Appel iværksat den 18. maj 2012 af Abdulbasit Abdulrahim til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 28. februar 2012 i sag T-127/09, Abdulbasit Abdulrahim mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

(Sag C-239/12 P)

(2012/C 200/14)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Abdulbasit Abdulrahim (ved solicitor H.A.S. Miller og barrister E. Grieves)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens kendelse af 28. februar 2012 ophæves.
- Det fastslås, at annullationssøgsmålet ikke er uden genstand.
- Sagen hjemvises til Retten, således at denne kan træffe afgørelse om annullationspåstanden.
- Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og Rettens tidligere behandling af sagen, herunder de omkostninger, der er blevet afholdt i forbindelse med fremsættelsen af bemærkninger efter anmodning fra Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremført to anbringender:

- Retten har begået en fejl ved at undlade:

- at høre generaladvokaten og/eller
- at anmode appellanten om at fremsætte bemærkninger om, hvorvidt annullationspåstanden var uden genstand, og/eller
- at indlede den mundtlige forhandling vedrørende spørgsmålet, om annullationspåstanden var uden genstand.
- Retten har med urette fastslået, at annullationssøgsmålet ikke kunne give appellanten en fordel.

Sag anlagt den 16. maj 2012 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen

(Sag C-245/12)

(2012/C 200/15)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Hetsch, B. Simon og K. Herrmann)

Sagsøgt: Republikken Polen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 26, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF af 17. juni 2008 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger (havstrategirammedirektivet) (¹), idet den ikke har vedtaget eller i hvert fald ikke har meddelt Kommissionen de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- Republikken Polen pålægges i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF på grund af tilsidesættelse af forpligtelsen til at give meddelelse om gennemførelsen af direktiv 2008/56/EF en tvangsbøde på 93 492 EUR pr. dag fra datoen for dommens afsigelse i den foreliggende sag.
- Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktiv 2008/56/EF udløb den 15. juli 2010.

(¹) EUT L 164, s. 19.